

אמצע הדרך

צילום וכתובה: אביטל הירש | הודו

ביותר בצבא המודרני היה גנרל ג'ייק ג'ייקוב, יליד כלכותה שהתגייס לצבא בתקופת מלחמת העולם, להילחם בנאצים. הוא התקדם, נהיה גנרל וב-1971 היה אחראי על כיבוש בנגלדש מידי פקיסטן. לפני שלוש שנים הוא נפטר. זכיתי לפגוש אותו פעמיים.

הספק. הפעם אני כאן לרגל כנס על יהודי הודו בקוצ'ין. הוזמנתי על ידי הקרן היהודית המקומית שארגנה את הכנס. בעבר היהודים פה מנו 35 אלף איש. היום יש 5,000 וקצת. הייתי כמעט בכל מדינות הודו, חוץ מכמה מדינות שהיה קשה בעבר להשיג אליהן אישור כניסה. אם מצרפים את השילוחים אני מטייל בהודו כמעט שלוש שנים, אבל עדיין לא הייתי באמת בכלה. תמיד יש מה לראות.

דן אמיתי (49)

מאיפה בארץ: חיפה איפה בהודו: בנגלור, קרנטקה פעם עשירית או תשיעית בהודו, לא סגור, הפעם ל-4 שבועות

המקומות שבהם היהודים מעולם לא חוו שום אפליה או אנטישמיות. ההודים לא יודעים כמעט מה זה יהודים, ואלה שכן מעריכים מאוד. יש הרבה כבוד.

היסטוריה. בשנת 2007, בהיל סטיישן בצפון מזרח הודו, פגשתי ישראלי הודי יליד כלכותה שחזר להודו. ארוחת צהריים איתו הסתיימה בהחלטה שלי לכתוב דוקטורט על יהודים בצבא הודו. היהודי המפורסם

סיימתי תואר ראשון. אחרי הביקור השני עשיתי תואר שני, וב-2006 חזרתי בפעם השלישית. היה לי משבר בארץ ורציתי לעשות הפסקה. אמרתי לעצמי, אסע להודו ואלמד היסטוריה. הקשר שלי עם היהודים בהודו התחיל בטיול הראשון. הגעתי לקוצ'ין ופגשתי יהודי אנגלי, שהייתה לו כתובת של יהודי בקוצ'ין. דפקנו בדלת, הוא פתח, הזמין אותנו לשתות ואמר: יופי, הגעתם להשלים לנו מניין של מנחה לשבת. הודו זה אחר

אחרי צבא. הפעם הראשונה שלי בהודו הייתה ב-'92. הייתי בן 23, אחרי הצבא, וחפשתי מקום לטייל. אז היה פופולרי לטייל באסיה. שמעתי מלא סיפורים על הודו, ואמרתי – נתחיל שם. באתי ונדבקתי בחיידק. אני רואה הודים, ומתחיל לחייך. הנחיתה הראשונה שלי במומביי הייתה בגשם שוטף. יצאתי משרה התעופה, עברתי בשכונת עוני, וראיתי פרה ברחוב. חייכתי. התאהבתי. באופי אני אדם חוקר, ומהטיול הראשון הסתובבתי עם לונלי פלנט. הלכתי בדיוק לפי הספר. זו הייתה הפעם הראשונה שיצאתי מהארץ, והתרבות ההודית עניינה אותי מאוד.

מניין. אחרי שבעה חודשים נאלצתי לעזוב בגלל הוויזה. תכננתי לחזור, אבל זה לקח תשע שנים. בינתיים